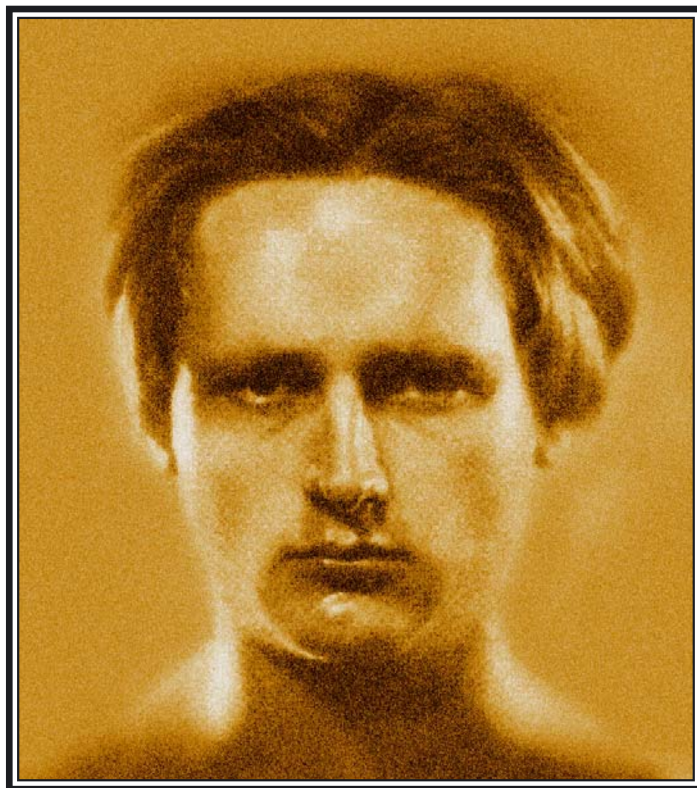
Sértő Kálmán és a zsidók

***Összetartás*, 1938. június 5.**

Sértő Kálmán:

KÖPÖNYEGFORDÍTÁS

Most, amikor szívemre tett kézzel és felemelt fővel esküszöm, hogy mindörökre ott hagyom a szélsőbaloldalt és katonás, kemény léptekkel átmasírozok a legszélsőjobboldal frontjára, be kell vallanom, hogy ezt végtelen keserűséggel, nagy kíváncsisággal és ugyanakkor örömkönnyet fakasztó forró magyarsággal teszem. Ott hagyok csapot, papot és harminc heti és napilapot, hogy rímben fejezzem ki magamat. De végre elérkezettnek látom az időt, hogy letépjem magamról a szolgaság láncát, amit a zsidók az írásaimra úgy, ahogy megfizetve rám raktak…

Ha az „ Összetartás" olvasóinak egy része nem ismerne, úgy kötelességemnek tartom, hogy röviden bemutassam magamat. Képzeljenek behunyt szemük elé egy magas, sovány, igen kopott ruhás fiatalembert, aki minden szenvedése mellett sikert aratott az életben…

Még 17 éves nem voltam, mikor beálltam katonának. Négy évig ettem a komiszkenyeret. És úgy érzem, hogy a rengeteg sport, amiben részt vettem, az tette erőssé az idegeimet, hogy a zsidócsákány ne tudja összerombolni. Katona koromban olyan szótlan voltam, mint a kilométerkő. Szabad időmben olvastam és verseket írtam. Még akkor nem is gondoltam öt elemit járt fejemmel, hogy pár év múlva franciára, németre fordítanak a verseimből és Petőfi és Ady után emlegetnek. Pedig a Sors így akarta…

Mikor leszereltem a kaszárnyában, négy évi szolgálat után kopott ruhában, pénztelenül mentem haza az édesanyámhoz. Csak a sok drága könyvet vittem, amit az akkori magas zsoldfizetési „ konjunktúra" alatt összevásároltam. Másnap újra elbúcsúztam rég nem látott édesanyámtól. Egy darab kenyérrel és ezerötszáz verssel nekivágtam a háromszáznyolcvan kilométeres útnak, hogy Pestre érkezve szelíden és kalap leemelve megkérdezzem az emberektől, hogy három és fél évig nem hiába koptattam-e a ceruzát? A feleletet két napon belül megkaptam a zsidóktól. Pestre gyaloglásom után két nap múlva egész oldalakon hozták a zsidó újságok verseimet. Négyet-ötöt egyszerre…

Úgy szórták elém a pénzt, mint a szibériai szél a hódarát. Még túlfűtött fejemhez sem kaphattam, amikor máris szabad bejárásom volt a színházi öltözőkbe és a lokálokba, ahol az utóbbi helyen a meztelenség látványának voltam megdöbbent szemtanúja. Később mindehhez hozzászoktam. Megszoktam a zsidósimogatást, a pénzt. Megszoktam, hogy a drágább mozikban, színházakban, kávéházakban, éjszakai mulatóhelyeken, nagykereskedésekben, bankokban, cukrászdákban s sörözőkben csak zsidókat lássak. Azt is megszoktam, hogy a Teleki téren tartózkodó kubikusok között ne lássak zsidót. Amerre mentem, mindenütt keresztény ember húzta a kocsit a csupán pénzt cipelő zsidó handlé után. De nem láttam zsidót sem aszfaltot fejteni, se kátrányt főzni az útjavításhoz. Nem láttam zsidó kéményseprőt, zsidó utcaseprőt. És ami a legfőbb: nem láttam hatgyerekes zsidó családot éjszaka dideregni a ligeti padon. Zsidót csak főszerkesztőnek, bankárnak, színigazgatónak, kereskedőnek — és a legtöbbjét 25%-os fizikai munkával is megélő ravasz embernek láttam, akik láncszerű összeköttetésük révén mindig el tudták érni, hogy gyengítsék, sorvasszák, eléletkedvetlenítsék és idő előtt megöregítsék a magyart!!!

Öt évvel ezelőtt, amikor egy kiborotvált zsidó társaságában végigsétáltam a Romback-„sugárúton", kalauzomtól megkérdeztem, hogy ki az a sok bársonykalapos ember, akiknek lenyírt szakállából meg lehetne tömni háromszáz szalmazsákot?

— Ezek zsidók. De azért magyarok — kaptam a feleletet. Már akkor is kétkedve fogadtam vezetőm részéről ezt a valóban mindent elpalástolni akaró hitsorsosi megállapítást, mert én Somogyban és Baranyában nem ilyen kaftánban járó, szakállas honfiakat láttam. Lassanként meg kellett szoknom, hogy a pesti negyvenezer kocsma főnökei között alig láttam 1% keresztény tulajdonost. Mert a kocsmába is a zsidók űztek. Felöltöztettek és telegyömöszölték pénzzel a zsebemet, hogy Ady Endre sorsára juttassanak. A Sors másként akarta, erőre kaptam a tizenkettedik óra előtt…

Most, amikor örökre búcsút mondok a szélsőbaloldalnak, óriási hídnak érzem magam, amely átível szabad karcsúsággal a szélsőjobboldalra. Nevezzék ezt az öntudatos pálfordulást köpönyegforgatásnak a baloldalon, én nem törődöm vele. A juhász is kifordítja a subáját, ha a puszta ege alatt zuhogni kezd az eső. És én a jégzuhogást nem a magam feje, hanem a Magyarországé felett érzem ropogva pattogni. Sasszemekkel, oroszlánordítással és költői meglátásokkal mondom, hogy óriási belső revízióra van szükség ebben az országban, ahol az „üzletnek rendületlenül légy híve ó zsidó"-t félmillió ember dúdolja a főbb gócpontokban és a falusi boltok pultja mögött…

A baloldalról siránkozó támadások érnek majd a vérbeborult szemű és göndör hajú szerkesztők tolla alól. Mert tudják azt, hogy százezer zsidótitok van bennem, amit közöttük gyűjtöttem össze, mikor a Dob utcában sóletet ozsonnáztam velük. Ez a sok titok nem szorítható bele egy cikk keretébe. De van rá mód, hogy lépcsőzetesen mindent leírjak heteken keresztül.

Hát igen! Szökött katonának érzem magam, aki az utolsó pillanatban nem bujkálva, de kemény fejtartással átjöttem a tűzvonalon. De a fegyveremet magammal hoztam. Magammal hoztam a ceruzát, ami sokszor veszélyesebb a mozsárágyúnál…

Nem akarok itt rangra emelkedni. Legyek én csak közkatona. Tudok éhezni, fázni, rongyosan járni és írni! De végre szabadon akarok szólni, úgy, mint magyar költőhöz illik. Egy könnycsepp van a szememben, amikor visszanézek a régi frontra, ahol még sok tépelődő és zsidópénzen megfizetett zsoldos magyar van. Aztán előrekapom a fejemet és megyek százezer voltos szellemi erővel jelentkezni az új táborba, ami ősidőktől kezdve csak most kezd kiváló önkéntesekből összegyűlni…

Hogy milyen tapasztalatokat hoztam át a másik oldalról, hiánytalanul el fogom mondani a későbbi írásaimban.

ÁRA 10 FILLÉR
IX. évf., 23. sz. — 1938 junius 10.
Megjelenik minden pénteken
társadalmunk
DR KLÁR ZOLTÁN POLITIKAI HETILAPJA

Most aztán jaj a zsidóknak: Sértő Kálmán nyilas lett!

Egykori jó komám,
Sértő Kálmán!

Mi, akik itt dolgozunk a Társadalmunk szerkesztőségében és becsülettel, megtorpanás nélkül folytatjuk a munkát, amelynek nem is olyan régen te is részese voltál, bizonyos mértékig felelősséget érzünk érted és tetteidért.

Tőlünk indultál el, a mi szerkesztőségünkből, ahol barátok és férfiak ülnek az iróasztalok mellett; ezeken a hasábokon jelentek meg először különös, fülledt, szénaillatu verseid és kissé mosdatlan, de lényegükben lendületes és nyersségükben is figyelemreméltó cikkeid.

Barátsággal és jóindulattal fogadtunk be magunk közé; barátsággal és jóindulattal segitettünk

át a pálya kezdeti nehézségein; barátsággal és jóindulattal figyeltük, hogyan röppensz fel a magasba és sajnálkozva néztük, hogyan ernyedsz el és tébolyult kanyargások után *hogyan zuhansz le, a tehetetlenség törvényei szerint, az elengedett kő egyre fokozódó sebességével a testi, szellemi és erkölcsi züllöttség mélypontjára.*

Igen, felelősséget érzünk érted és tetteidért, mert mi voltunk az a szilárd pont a nagy bizonytalanságban, ahol megvetetted a lábadat és összegyüjthetted az erőt ahhoz a lendülethez, amely a magasba segitett.

Ez a felelősségérzet adta most kezembe a tollat, hogy *régi otthonod, régi szerkesztőséged tagjai nevében, szégyenkezve és megvetéssel* megirjam neked, a közülünk kiszakadt renegátnak, hogy:

— *Bitang ember vagy, Sértő Kálmán!*

*

Ismerlek, Sértő Kálmán. Ismerem az alkoholtól, éjszakázástól eltorzult, minden ellenállásra, felelősségre képtelen jellemedet, hiszen éppen én voltam, aki már öt *esztendővel ezelőtt megjósoltam a Társadalmunk hasábjain, hogy menthetetlenül elbuksz, menthetetlenül lezuhansz, menthetetlenül véged van, ha életmódodat folytatod.*

Nem triumfálok, sőt fájdalmasan és szomoruan állapitom meg, hogy: igazam volt...

Mondom: ismerlek és éppen ezért nem lepett meg, hogy sok vihart látott nevedet egy szélsőjobboldali, nyilas ujság egyik cikke alatt pillantottam meg a napokban.

«KÖPENYEGFORDITÁS
IRTA: SÉRTŐ KÁLMÁN.»

Ez állt a nyilas ujság nyolcadik oldalán.

Ne érts félre, egykori *«jó komám»*, nem haragszom rád, hogy megforditottad a köpönyegedet és meglepő fordulatok után most már a nyilas zászló alól kuruttyolod rekedt dalaidat. Ezt a tényt megmagyarázza *kilugozott lelkiismereted* és a felismerhetetlenségig eltorzult jellemed. Aki ismer, ezen nem csodálkozhatik.

Nem csodálkozhatik akkor sem, ha történetesen még emlékszik a Társadalmunk hasábjain megjelent *«Három év az aszfalton»* cimü naplód egyes részleteire.

Mondjuk arra, amit 1934 december 21-én irtál:

„Anyám megbetegedett a pécsi piacon. Nem jött haza. Három napig kerestük, hiába. A negyedik napon hazajött egészségesen és elmondta, hogy *egy gazdag zsidóasszony elvezette őt a villájába. Jó ágyba fektette és maga vitte oda neki a kávét...* A hölgy egy bankigazgató felesége volt. Messziről üzenem most néki, hogy: *az Istent még most is kérem minden napon, hogy áldja őt meg. Ha meg nem ismerem őt, akkor nem kerültem volna sohasem a hires emberek közé...*"

1935 január 18-án meg ezt irtad:

„...A horogkereszt akkor kezdett Magyarországon *holdkorosodni*. Engem is kezdtek hivogatni ebbe a társaságba. *Én azonban egészséges ösztönömmel fütyültem rájuk...*"

1935 február 8-án azt irtad, hogy «csunya afférod» volt a nyilasokkal.

Igy irtad:

„Egyik este egy fiatal ügyvédbojtárral vacsoráztam a Pátria-kávéházban. Felfedezte az egyik nyilasvezért, aki nagy energiával készült, hogy «megváltsa» a világot. Odajött az asztalomhoz az ügyvédbojtár főnöke is. Nagy tüzzel hangoztatta, hogy «egyelőre» még nincs parasztkérdés, hanem *zsidókérdés.* Ezt mondtam az ügyvéd urnak:

— *Idefigyeljen, édes uram, én ugy találom magát pofonvágni, itt a szép hölgyektől zsufolt kávéházban, hogy elfelejti a sorsjegyszámát. Hát micsoda disznó maga? Miért a legfontosabb maguknak a zsidókérdés?* stb., stb..."

Lejebb ezt irtad:

„...A paraszt sorsa nem fontos nektek, *csak a zsidót püfölitek?*"

Roppant módon felháborithatott, amit az ügyvéd ur mondott, mert felháborodásodat igy festetted le:

„*Összeszorult a szivem és kiszöktek a könnyeim.* Elboritotta a meleg vér az agyamat és fölviharzott a lelkem."

1935 junius 7-én ez állt a naplódban:

„Apám édesanyja mindig pénz nélkül ment a boltba... Hét különböző nemü gyermeke született az öreganyámnak. Ezek mind feketevérüek, tövisszurásra roppant érzékenyek, álmodozó szeműek és furcsán, finoman szerelmeskedőek voltak... Tehát, *ha apám félvér zsidó, akkor én okvetlenül negyedrész zsidó vagyok...* És én köszönöm az égnek, ha zsidó vér mozog bennem..!"

*

Hát ezeket irtad 1935-ben, de mondom: aki ismer, még ezekután sem csodálkozhat azon, hogy a zsidófaló nyilasok közé álltál.

Én ismerlek, *tehát* nem csodálkozom és nem haragszom.

Ezenfelül pedig vallom, hogy mindenki odavaló, ahol jól érzi magát.

Rám csak az tartozik, hogy abban a «Köpenyegforditás» cimü cikkben, annak is különösen egyik passzusában olyan *utálatraméltó hálátlanságról, olyan felháboritó és gyomorémelyitő hütlenségről* tettél gonosz tanuságot, hogy az még a te torz jellemgyengeségedet tekintetbe véve is sok és türhetetlen.

Erre a passzusra még az sem mentség, hogy: *nem vagy felelős a tetteidért, mert itélőképességedet, ellenállóerődet és szerény erkölcsi készletedet elbomlasztotta, szétmarta az alkohol, a betegség és az éjszaka.*

A passzus, amiről szó van, igy hangzik:

„. . . Mert tudják azt, hogy *százezer zsidó titok van bennem, amit közöttük gyüjtöttem össze, amikor a Dob-utcában sóletet uzsonnáztam velük.* Ez a sok titok nem szoritható bele egy cikk keretébe, de van rá mód, hogy lépcsőzetesen mindent leirjak heteken keresztül."

*

Ezt irtad és állitom, hogy ennél kisebb gyalázatosságokért is kiseprüztek már embereket.

Mert jó: renegát lettél, szélkakas módjára átfordultál a szélsőjobboldalra, «megforditottad a köpenyegedet» — ahogy önmagad iránt tanusitott csodálatos engedékenységgel irod —; ezt ha nem is fogadjuk el, de legalább meg tudjuk magyarázni jellemgyöngeségeddel.

De, hogy nagypimaszul, gonosz hálátlansággal *«leleplezésekkel»* mered fenyegetni azt a baloldalt, *amelytől csak jóságot, gyengédséget, elnézést, szeretetet, kenyeret és takarót kaptál,* abba nem lehet szó nélkül belenyugodni, arra nem lehet mentőkörülményt találni, azt nem lehet megmagyarázni, *attól csak émelyegni és irtózni lehet!*

Ha rosszat akarsz irni, azokról a bizonyos *«zsidótitkokról»*, akkor csak *hazugságokat* irhatsz, Sértő Kálmán, ezt magad is jól tudod.

*

Mert miről irhatsz, ha igazat akarsz és tudsz irni? Mit *«leplezhetsz»* le?

Azt talán, hogy Klár Zoltán mennyit harcolt és tett érted? Azt, hogy minden figyelmeztetés ellenére hirdette, hogy tehetséges vagy, hogy mindent meg kell bocsátani neked a verseidért, hogy támogatni kell, hogy nem szabad hagyni lezülleni?

Mit «leplezhetsz» le, te Istentől és embertől elrugaszkodott Sértő Kálmán?

Azt talán, hogy *kocsmákból kaparásztunk elő, ruhát, kenyeret, gyógyszert, orvost és pénzt adtunk neked, hogy ne pusztulj el és ne halj éhen?*

Hát ezt «leleplezheted»!

*

Leleplezheted, hogy *Klár Zoltánnak, Hatvany Lajosnak, a Társadalmunknak, a Pesti Naplónak, a Népszavának* és még néhány baloldali lapnak köszönheted mindazt, amit elértél és nem tudtál megtartani.

Leleplezheted, hogy a baloldalon *emberfeletti türelemmel, szeretettel és elnézéssel próbáltak belőled ujra meg ujra tisztességes, dolgozó, hasznos embert* nevelni és csak rajtad mulott, hogy ez nem sikerült, mert *kócos, mosdatlan, részeges, kocsmajáró, semmirevaló maradtál.*

*

Leleplezheted azokat a *«zsidótitkokat»*, amiket Klár Zoltán választási mozgalmának ideje alatt «ellestél», amikor a Terézváros és Erzsébetváros derék polgárai közt forogtál, akik *szerettek*, mert mi azt mondtuk, hogy szeressenek;

akik *megmosdattak*, ha látták, hogy visszataszitóan mosdatlan vagy;

akik *megvendégeltek*, ha látták, hogy éhes vagy;

akik *ágybafektettek*, ha látták, hogy átzüllött, átkocsmázott, átrészegeskedett éjszakák után kék karikákat vésett szemed árkába az álmatlanság;

akik *gyengédek* voltak hozzád, akik meghallgattak, akiktől csak *jóságot, emberséget* és *megértést* kaptál!

Leleplezheted, hogy ezek *munkás, dolgos, tisztességes emberek, akik becsületesen keresik a kenyerüket, tisztelik a törvényt, félik az Istent és megtartják a minden népek kulturájának alappillérét, a tiszta erkölcsnek először leszegezett ősi, szent szabályait: a tizparancsolatot.*

Nem ugy, mint te, aki: *pénzért irásodban meggyilkoltad az apádat és anyádat!*

*

Mert ha a leleplezéseknél tartunk, Sértő Kálmán, azt is le kell lepezned, hogy egyszer irásban meggyilkoltad az anyádat.

Eljöttél hozzánk könnyes szemmel, sirva és átkozódva, hogy: *meghalt az anyád és pénzt kértél utiköltségre és pénzt kértél koporsóra és pénzt kértél papra.* És megirtad, hogy félárva lettél.

Aztán — mint utóbb kiderült — kocsmába mentél és elittad a pénzt, amit koporsóra és papra kaptál.

És később megint jöttél, hogy jaj neked és hogy nem akarsz tovább élni, mert: *meghalt az apád és teljes árva lettél.*

Megint sirtál és verted a fejedet az asztalhoz kétségbeesésedben. *Megint pénzt kértél utiköltségre, koporsóra és papra és megint elittad a pénzt, amit az apád temetésére kaptál.* És meg is irtad, hogy most már egészen árva lettél . . .!

Végül kiderült, hogy semmi sem igaz: *él az anyád is, meg az apád is, csak te gyilkoltad meg őket, elméletben — pénzért.*

Ezt leplezd le, Sértő Kálmán!

Leplezd le, hogy milyen bitang ember vagy, Sértő Kálmán!

*

És leplezd le, hogy *mindenkit megmartál,* aki jó volt hozzád. Bennünket is.

A Társadalmunkat, ahol első versed megjelent, Klár Zoltánt, aki felfedezett, aki segitett, aki mindig melletted állt, aki egy cikked-

ért vállalta a felelősséget és *hagyta magát megbüntetni,* velem együtt, aki egy másik cikkedért *vállaltam a felelősséget és a büntetést,* mert féltettünk, mert akkor már hetek óta nem volt bejelentett lakásod, a kocsmákat bujtad és félő volt, ha eljárás indul ellened, *kizsuppolnak, mint bejelentett lakással nem biró közveszélyes, munkakerülő csavargót!*

Ezt leplezd le, Sértő Kálmán!

*

És leplezd le, hogy miután hálátlanul megmartál bennünket, egyszer zokogva, térdenállva kértél bocsánatot Klár Zoltántól; ugy *tekeregtél, csusztál előtte a földön, mint egy megkinzott féreg és mindenáron a lábait akartad csókolni, hogy hármunknak kellett undorodva leszedni róla!*

Hát ezekről irj, ezekről regélj a nyilaslap hasábjain, — ha ezek után is *megtürnek maguk között.*

*

Talán furcsán fog hangzani, — egykori jó komám, — de bizony mondom neked: *fáj a szivem, hogy ilyen kemény szavakat kellett irnom hozzád, de te tudod még azokból az időkből, amikor nálunk dolgoztál, hogy a Társadalmunknál nincs alku és nincs könyörület, ha az igazságról van szó.*

Az igazság pedig az, hogy:

— *Bitang ember vagy, Sértő Kálmán!*

Szegő Béla

Harc! – mondja Schwarz Náci a pesti „náci"

Ez a történet *Schwarzról* szól. Aki nemcsak *Schwarz,* hanem tetejébe még *Náci* is.

Egyike a legkitünőbb pesti ujságárusoknak. Árulja a *Társadalmunkat* is.

Mielőtt rátérnénk *Schwarz* Náci esetére, meg kell emlitenük, hogy a jó rikkancsokért valóságos verseny folyik a lapok között. Büszkék vagyunk arra, hogy a *Társadalmunk* árusitásáért viszont a rikkancsok versenyeznek.

Nos: *Schwarz* Náci azok közé tartozik, akik a legtöbb *Társadalmunkat* adják el.

Schwarz!

Éppen azért nem akartunk hinni annak a hirnek, hogy *Náci* az összes *szélsőséges nyilas lapokat* is árulja.

Hogy bizonyosságot szerezzünk, elmentünk a Rákóczi-térre, ahol *Náci* a lapokat árusitja.

E sorok irója megfigyelte *Schwarz* Nácit, aki valóban olyan lelkesen és odaadóan árusitotta Pünkösd hétfőn este a kedd reggeli *szélsőjobboldali* lapot, meg az engedéllyel és engedély nélkül megjelenő ugyancsak *szélsőjobboldali* ujságokat, mintha nem is *Schwarz* Náci lenne, hanem egy *honképes talajgyökers* nyilas — *náci* . . .

Aki *Harc*-ot vett, annak ugy köszönt, hogy *„Harc!"* Aki más szélsőjobboldali lapot vett, annak vagy *„Bátorság!"*-ot, vagy *„Kitartás"*-t mondott.

Persze felemelte a karját és előrelenditette. *„Harc"-os antiszemita lett* a Rákóczi-téren *Schwarz* Náciból. Néha kifujta az orrát. Ez volt a *Harci-riadó* . . .

Harc!

Roppant nagy *„talajgyökeres"* igyekezettel kinálta a lapokat a Rákóczi-uton *Schwarz* Nácionalista rikkancs.

Amikor láttuk, hogy tévedésről szó sincs, odaléptünk *Schwarz* Nácihoz és megkérdeztük, hogy hogyan fogynak a lapok?

— **Rosszul** válaszolta. — **A zsidó lapok negyedórával előbb jöttek ki!**

Igy! Szóról-szóra. Meggyőződéssel *zsidózik Schwarz* Náci!

Azt hiszi, mi is *Harc*-ot akarunk venni. mert *harciasan* nyujtja a *Harc*-ot és másik szabadon maradt karját felemeli. Egyuttal elkiabálja magát:

— **Harc!**

— *Nézze Schwarz!* — válaszoljuk — *miért árul maga nyilas lapokat? Zsidó létére? Miért orditja azt, hogy bátorság, kitartás, harc?*

Harc!

— **Kérem** — szabadkozik, — **elveim fenntartásával csinálom.**

— *Amennyiben?*

— **Hát nem harc az egész élet? Hát nem bátorság az, amit én csinálok? A „kitartáshoz" pedig pénz kell. Én igy keresem!**

Ujabb kérdést adunk fel:

— *Nem szégyenli magát?*

— **De igen!** — vallja be őszintén és szégyenkezve. Belvallja azt is, hogy néha bizony megveti önmagát. Ilyenkor elhatározza, hogy abbahagyja a szélsőséges lapok árusitását.

Hát ilyen a *Harc Schwarza,* illetve a *Schwarz harca* . . .

Schwarz!

Némán hallgatjuk. Igy fogadkozik és igy szidja önmagát:

— **Abbahagyom . . . Disznóság amit csinálok. Igazán disznóság! Egy zsidó ne áruljon szélsőséges lapokat.**

Amikor otthagyjuk, ismét megfeledkezik magáról és a nyilasok zsidó rikkancsa elrikkantja magát:

— **Harc!**

És erre mi:

— *Nono Schwarz! Náci, maga az előbb mondta, hogy nem lesz: náci . . !*

Schwarz elkullog, de tovább árulja a Harc-ot . . .

Cselekedete méltán sorakozik a tipikus pesti furcsaságok közé.

Ó maga pedig ugyancsak méltán sorakozik a többi *zsidó antiszemita* táborába. *A cionistákat általánosságban lekommunistázó zsidó országgyülési képviselő ur és a zsidó alkalmazottakat kidobáló hitehagyott igazgató urak mellé . . .*

Mit nézzünk meg e héten?

ROYAL APOLLO:
Második nászut

DECSI:
Randevu a Ritzben

RADIUS:
Rágalom!

S.O.S.

G. M., volt ügynök, aki a Rózsa-utca 69. sz. alatt lakik, vesebajban, gümőkórban, szívbetegségben szenved, most operált feleségével és két gyermekével a legnagyobb nyomoruságban él.

Özv. Steiner Lajosné, Király-utca 44., aki munkaképtelen és beteg, most már hónapok óta minden jövedelem nélkül, a legborzalmasabb körülmények közt tengődik.

B. G., aki 65 éves és akinek senkije és semmije nincs, utolsó mentsvárként fordul az emberek jószivéhez.

Pallner Istvánné és két gyereke lakás és jövedelem nélkül nyomorognak.

Köszönettel nyugtázzuk az e héten beérkezett és alább részletezett adományokat:

B. M., Sashalom: H. L.-nének 4 pengő.
Réde Pölöskei Julia: Megyesiéknek 1 P 50 fill.
N. N.: 4 pengő 20 fillér.
N. N.: 10 pengő.
B. F.: Megyesiéknek 3 pengő.
N. N.: Megyesiéknek 1 pengő.
X. Y.: Megyesiéknek 2 pengő.
N. N.: Megyesiéknek 3 pengő.
Gyüjtés Megyesiék részére 14 pengő.
Siklósi Ede: Megyesiéknek 3 pengő.
Debreczeni Gyula: Megyesiéknek 2 pengő.
G. Edgár: 10 pengő.
A. A.: 2 pengő.
N. N., Siesta-szanatórium: 10 pengő.
A. Zs.: 3 pengő.
Löwinger Tivadar: 1 pengő.
B. S.-né: ruhanemű.
Litmann Marika: ruhanemű és cipők.

Összetartás, 1938 junius 19.

Sértő Kálmán:

TISZTA VIZET A POHÁRBA!...

Mielőtt a *„Nemzeti Szocialista Magyar Párt - Hungarista Mozgalom"* mindenre elszánt közkatonájává ajánlottam volna fel magamat, előre tudtam, hogy nem sokára eljön az az idő, mikor a vérbe borult szemű zsidók nem selyemkeszkenővel integetnek, hanem köveket dobálnak utánam. Jóslatom szerencsére bevált. Klár Zoltán hetilapjában egy szegő béla névre hallgató lipótvárosi lúdtalpas kukac éles támadást intézett ellenem vezércikkben. Mindjárt a tizedik mondat után azt mondja, hogy:

„Bitang ember vagy Sértő Kálmán!"

Tudomásul veszem ezt a magas kitüntetést, ami csak most ért a zsidóság részéről, mivel nyilas lettem. Viszont, ha a túloldalon valakit bűntetlenül le lehet bitangozni, akkor, mint az országot szerző ősök unokája, kiszolgált katona, jogot érzek arra, hogy így kezdjem ezt a levelemet:

– Pimasz zsidó vagy szegő béla!!!

Azzal kezded a leveledet, hogy én a zsidó szerkesztőségekből indultam útnak. Szomorú, de így van! Amikor én Pestre kerültem, abban az időben híre-hamva se volt itt keresztény újságnak, vagy magyar mozgalomnak. Csak akkor kezdett itt némi fény derengeni a láthatáron, mikor boldogult emlékű Gömbös Gyula sarokba szorította Bethlen Istvánt és társait, hogy az akkor még élő Wolff Károllyal és Antal Istvánnal, Mecsér Andrással, Marton Bélával - és még sok jóhiszemű munkatársával kibontsa itt végre a magyar igazság zászlaját. Hogy Gömbös Gyulának miért nem sikerült a terve, azt „egy halott" iránti tiszteletből nem írom le. Tény azonban az, hogy Gömbös Gyula kormánya alatt kezdtek mozgolódni, erőre kapni, szervezkedés által megsokasodni a zsidók által megbélyegzett *„szélsőségek"*, hogy újságokat alapítsanak, fel okosítsák és ki rántsák a zsidóhínárból ezt a szerencsétlen nemzetet...

– Így van ez, szegő béla!...

Azt írod, hogy tőletek indultam el. Hogy Klár Zoltán támogatott. Az csak természetes, hogy Klár Zoltán orra megérezte bennem az üzletet. Földre szállt angyalnak látott, aki tízezer példányszámmal felemeltem lapjának a forgalmát, mikor közölni kezdte a naplómat. És abban az időben én még mérhetetlenül buta voltam. Agyon simogattatok zsidók, mert üzletet láttatok bennem. És akkor még azt hittem, hogy a zsidók is munkaszerető emberek, akik szeretnének, aratni, dolgozni a szénbánya fenekén, vért izzadni a gyárban, ha nem volna akkora a munkanélküliség és elhelyezkedhetnének fentebb említett magas poziciókban, Akkor még nem tudtam, hogy sunyik, dologkerülők, ravaszok, ártalmasok vagytok minden kultúrnemzet számára. Abban az időben tényleg össze vesztem két nyilas ügyvéddel, akik a zsidókérdésről beszéltek előttem. Én a parasztság kérdését szerettem volna megoldva látni, gyönyörködni egy gyökeres földreformban, mert nagy nyomorúságot hagytam magam mögött, mikor kihúztam a lábam a faluból. Csak most látom, hogy semmi kérdést nem lehet addig itt megoldani, míg a zsidóság érdekhálózata bilincsbe köti az országot!

– Így van ez, szegő béla!...

Megállapítod rólam, hogy már nem vagyok tehetséges. Érdekes... A minap még tehetséges voltam, amig „nyilas" nem lettem. Erdélyi Józsefről is a tehetségtelenséget állapítottátok meg az utóbbi hónapokban. Mert ő sem haj-landó a zsidóság szekerét húzni és tolni. Rendben van!!! Ne legyünk mi tehetségesek! De azért szeretnénk kétszáz év mulva kikukkantani a sírból, hogy Bródi Sándor, Kiss József, Somlyó Zoltán, Szép Ernő és még egy tucat közülletek való írónak tündököl-e a neve? Mert ti zsidóírók csak hatásvadászok vagytok. Arany, gyémánt, szellőcske, szócskákat össze ragasztjátok. Becsületes munkát azonban nem tudtok felmutatni. Nem vagytok hősök semmiféle fronton. Tanakodók, összesúgók, puhányok, gerinctelenek vagytok. És tövisként fáj a szíveteknek, hogy minden kultúrnemzet útálattal akarja tömegeiteket becsületes munkára bírni.. Még a két - néktek kedves európai államban: Angliában és Franciaországban is egymást érik naponta a munkástüntetések, hogy ne Blum Leók és közvetlen retyerutyája irányítsa a nyugati politikát, amit a magyarországi zsidósajtó azért kürtöl humánusnak, mert a fentebb említett országokban még a magyarországi zsidók kövérségén is túl tesznek az ottani zsidók, - és a munkásság járma szinte elviselhetetlen!

– Így van ez, szegő béla!...

Majdnem minden mondatban megrósz felelőtlen, szennyes leveledben, hogy nem vagyok ellensége a bornak. Erre csak azt mondhatom, mint a magyar nép fia és katonaviselt ember: ki kérem magamnak, hogy lipótvárosi lúdtalpas kukac állapítsa meg, illetve írja elő, hogy magyar ember létemre megigyam-e a harmadik pohár bort, ha két pohár bor után úgy kívánja a torkom. Jogom van azt csinálni, amit akarok!!!

– Így van ez, szegő béla!...

És ha már a bornál tartunk, te lúdtalpas zsidó, emlékezz arra az estére, mikor négy évvel ezelőtt levittelek a „Szondy sörözőbe". Megvacsoráztattalak, berúgattalak és három pengőt adtam kölcsön.

– Pimasz zsidó vagy szegő béla!!!

Leveledben arról is írsz, hogy a zsidóság milyen rendes és törvényt tisztelő. Ezzel szemben megállapítom, hogy a zsidóság nem önakaratból tiszteli a magyar törvényt, hanem azért, mert muszály! A zsidóság egyáltalán nem híve a magyar törvénynek, minden sajtóbeli kijelentésük dacára. Inkább arról írtál volna, hogy a liliomos Szent Imrét nem a zsidóság szülte, hanem Kun (Kóhn) Bélát a vörös akasztófára való gazembert, akinek sok-sok lappangó utódja ma is itt lézeng a soraitokban. Írhattál volna hazudozások és zsidóvédés helyett arról, hogy a zsidóság igen is nem szorgalmas. Csak a magyar királyi pénzverdében vert pénzt szereti kizsákmányolni a magyar munkásság izzadtsága árán. Írhattál volna arról, hogy a te familiádból kerülnek ki a legpiszkosabb csempészek, akik kilopják a határon a pengőt, hogy hálátlansággal szolgálják meg a magyarság jóságát, aki üzletnek, zsinagógának és temetőnek adott kiparcellázott helyet a számotokra!...

Szennyes leveledben, végig sértő valótlanságokat írsz, mintha én zsidók ruhájában jártam volna és zsidók adtak volna pénzt a szüleim temetésére. Mondd meg Klár Zoltán gazdádnak, hogy megvetni való alak a javából, aki saját lapjában azzal dicsekszik, hogy pénzt adott az apám koporsójára. Ez éppen olyan hazúgság, mint minden cinikus működéstek a megtisztulásra váró magyar közéletben...

És vedd tudomásul, te pimasz zsidó, hogy most először és utoljára felelek az írásodra. Nem akarok többé veled foglalkozni. Én ezután több zsidóval akarok foglalkozni. Hiába környékez gazdáddal együtt a méreg. Én megyek az új szent úton, vérezve, harcolva, szegényen, de magyarul. Ezen az úton semmiféle lipótvárosi lúdtalpas kukacok nem fognak feltartóztatni!...

Összetartás, 1938. június 12.

Sértő Kálmán:

ZSIDÓK SUSOGÁSA

Amióta a *Nemzetiszocialista Magyar Párt - Hungarista Mozgalom* - tagsági igazolványát itt hordom a szívem feletti zsebben, megsokszorozódtak a gondjaim: Alig győzöm lerázni magamról a zsidókat, akik valami megmagyarázhatatlanul szívós türelemmel elállják az utamat, hogy fej-csóválva helytelenítsék a makulátlanul tiszta pálfordulásomat. Hogy „nyilas" lettem, azt már a kisvárdai zsidók is tudják, pedig eddig csak egy cikkem jelent meg az *Összetartásban*. És ezt a zsidók közötti nagy népszerűtlenségemet a telefonnak köszönhetem...

Amikor első kis írásom megjelent az *Összetartásban*, mint egy vezényszóra zúgott végig a telefon Budapesten. Szerkesztőségből szerkesztőségbe adták tovább a gyászhírt, hogy a szélsőjobboldalon megint megszaporodott egy lélekkel az „eltévedt báránykák" száma. Egy fél óra leforgása alatt – harminc szerkesztőségben – több mint négyszáz zsidó újságíró megtudta, hogy a *Hungarista Mozgalom* katonája lettem. Megindultak a találgatások, sóhajtozások s a gettó minden susogása. Mert mi tűrés-tagadás, a zsidók nem egy kőmívest, se egy mészárost, – egy költőt vesztettek el bennem; egy írót, akinek százezer ember helyett megoldódik a nyelve, ha tollat vesz a kezébe...

Nem túlzás, ha azt állítom, hogy „megtérésemet“ akkor is meg tudta volna egy óra leforgása alatt húszezer zsidó a fővárosban, ha az *Összetartást* csak egy zsidó olvasta volna el. De a Sors úgy akarta, hogy tájékozottak legyenek a „túloldali mozgalom lapjának“ minden követeléséről. Mert tájékozatlanság azt hinni, hogy a zsidóság bojkottálja a szélsőjobboldali lap forgalmát. Ellenkezőleg! Úgy veszi, mint a cukrot, ha keserű ízt is érez utána!

Ha a zsidóságnak van arra pénze, hogy Magyarország libaállományának 90%-át elfogyassza, a legfinomabb gyümölcsökbe ő harapjon, a színházba, kávéházba, lokálba ő járhasson a pénztelen keresztény helyett, akkor arra is jut néki az összeharácsolt vagyonból, hogy tízfilléreket áldozzon egy szélsőjobboldali újság oltárára.

Nagy agytekercs, éles esze van, mint az óriáskigyónak, aki szép, de veszélyes... A zsidó alig olvas ma zsidó újságot. Tudja, hogy a zsidó sajtó úgy is védi őt, ha nem is olvassa el a lapját, mert úgyis támogatják as zsidó vállalatok. Ellenben nagyon kiváncsi a zsidó, a zsidó bankoktól és kartelektől nem támogatott szélsőjobboldali lapokra. Miután érzik, hogy kuruc szelek kezdenek fujdogálni, rendes vásárlói lettek a szélsőjobboldali lapoknak. Nem lehet rájuk panaszkodni...

Olvasnak.

Aztán összesúgnak...

– Hol súgnak össze?

– Szerkesztőségeikben, színházi öltözőkben, a leggyönyörűbb villák terraszain és az antiózondús levegőjű Rombach-utca környékén.

Arról suttognak, hogy nem kell építeni. (Náluk a pénz.) Forduljon fel éhen a keresztény munkás. Kezdik lassan „leállítani“ az ötvenezer pengős autójukat, hogy ártatlan szegénységet mutassanak az általuk különböző trükökkel mindig becsapott keresztény társadalom előtt.

Összesúgnak...

– Ki kell hozni a toloncból a Nácit. És bemenni vele a „Magyar Hirlap“ szerkesztőségébe, ahol ő a zsidó hírlap zsidó szerkesztője előtt régi mocskossá preparált és tegnap hamisított okmányokkal kivágja a rezet, hogy ő milyen hű hazafi. Nácit meg kell menteni. Vezércikket kell iratni a negyvennyolcban elesett nagypapájáról, aki tényleg elcsúszhatott a galiciai jeges utcán...

Összesúgnak...

Most kell megmutatni a „magyarságot“. Magyaros ruhában járni. Szalonnát enni bicsakkal. Fokossal menni a csárdába és tréflikosztot kérni. Ember legyen a talpán, aki ilyen erős asszimilálódást látott eddig a zsidóság részéről, mint az utóbbi napokban...

Mert ők összesúgnak.

Rendben van!!!

De ennek az üzleti életben porig eltiport, elbutított, kitrükközött magyarságnak végre rá kell eszmélni arra, hogy Szent István országában a *Hungarista Mozgalom* fog győzni, aki hatalma magaslatán „eltanácsolja“ , mint méhcsalád a heréket, és biztos záloga lesz a magyarság jövőjének, aki végre már megunta az éhezést, ruhátlanságot, aki letargiába, ásításba, piszokba, adósságba, sírba akarta taszítani ezt a minden más nációnál különb, ezerszerte különb, turulmadaras és kardos nemzetet!!!

Magyarság Útja, 1940. december

Sértő Kálmán:

Ahol nincs zsidókérdés

Nem tagadom, sőt előrebocsátom azt, hogy jelenleg egy szélsőjobboldali napilappal akarok vitába szállni, bár az újság nevét nem nevezem néven, a sajtóorgánum kifogástalan szellemét sem támadom, bűn lenne részemről, csupán az egyik szerkesztőtestvér írására akarok válaszolni, aki túllőtt a célon, azt állította egyik írásában, hogy nincsen manapság a földgolyónak olyan része, ahol nem vetik fel a zsidókérdést. (?) A lónak négy lába van, mégis megbotlik. A szerkesztő-testvér is tévedt, ha mákszemnyit is, amikor azt állította, hogy mindenütt van zsidókérdés a földön. Hogy van még olyan terület is, ahol nincs zsidókérdés, azt nyomban megmagyarázom, de előbb meg kell dicsérnem a mákszemnyit tévedő szerkesztő-testvért, aki máskülönben nagyon reális dolgokat mondott:

— „Németországban és Itáliában már nincs zsidókérdés, azaz hogy mégis van, mert a tengelyhatalmak, Berlin-Róma-Tokio el akarják intézni az egész világ zsidókérdését. Románia részben már megoldotta a zsidókérdést, nálunk Magyarországon, még a politikai pártok vitatkoznak felette, Jugoszlávia, Franciaország is kiveszik a bankokból összerótt üzleti zászlót a zsidóság kezéből, az arabok lóra pattannak, ha megérzik a sólet szagát, Angliában is napról-napra utálkozó politikai pártok alakulnak a szabadkőműves-plutokrata zsidóság ellen, Amerikában milliók várják a „rádiópáter" bilincsekben érő szavait, de ugyanúgy a Föld minden országában, minden területén felütötte fejét a zsidókérdés…"

— Hát nem minden területen!
— Például hol nem?
— Az északi sarkon…

Egy magyar nyelvre fordított német könyvet olvastam a minap, melyben a könyv írója megemlíti, hogy az utóbbi évszázad folyamán a zsidó üzleti szellem többször megpróbálkozott gyökeret verni az északi sarkon.

Úgy tervezték a zsidók, hogy hatalmas barakkokat építenek a jég hátán, rengeteg sok takarót és tüzelőanyagot visznek magukkal, hogy füstöljön a kémény, melegedjenek, meg a sólet is rotyogjon. Ott a helyszínen akarták szegény eszkimóktól bagóért, faszegért és muzsikáért összevásárolni a fókazsírt és a bőröket. De mivel a sarkon sokkal nagyobb hideg van, mint a zsidók azt az európai gettókban elképzelték, ahogy odaszivárogtak az északi sarkra, úgy vissza is szivárogtak…

Íme láthatjuk, hogy van még olyan terület a világon, amelyet nem szállt meg a zsidóság, ahol nincs zsidókérdés, ez az északi sarok. A fázós keleti fajta zsidóság nem bírná el ott a „klímát", viszont mozogni sem akarna, dolgozni, talán azokra hivatkozva, hogy lúdtalpaival céltalan futni a fókák után…

Az egyik zsidó előadó viszont azt állította a minap a lipótvárosi közönsége előtt, hogy nincsen a világon akkora „élettér", amelyet a zsidóság rendelkezésére bocsátana, ahol a világ összzsidóságát, a 17 millió hitsorsost, le lehetne telepíteni. Pedig van olyan „élettér". Az északi sark kezdetét követő végtelen jégmezők birtokon kívül állanak, ott el lehetne még százmillió zsidót is helyezni. A kiebrudalt zsidóságot viszont az önmagukra ébredt európai államok szívesen kicserélnék az eszkimókkal. Eszkimó olyan kevés van, hogy minden ország részére csak száz vagy százötven eszkimó jutna. Természetes, hogy szegények nem bírnák el nálunk a klímát, amit a zsidóság körömmel és foggal ragaszkodva elbír. Azonban mi az eszkimók új sorsán készséggel segítenénk. Olyan kevesen vannak és a zsidóság kicserélésének annyira örülnénk, hogy egyáltalán nem dolgoztatnánk őket, mert barbárság lenne részünkről, hogy az eszkimókat búzát aratni küldjük a megveszekedett kánikulában, vagy főszerepeket adnánk nékik a pokoli kohókban, kemencék és gőzkazánok mellett. Nem!

A ránk eső kevés eszkimó részére óriási jégszekrényeket csinálnánk, szabadon hagyott szellőztető lyukakkal, hogy minden nap friss jég között ne legyen okuk panaszra, egyenek, igyanak, szaporodjanak. A zsidóság viszont megmutathatná, hogy meg tud-e élni a „jég hátán is", az északi sarkon, nemcsak miközöttünk, betyárságokkal, szélhámosságokkal, dologtalanul. Megszakítanánk velük minden üzleti és diplomáciai összeköttetést, tehát abba se szólnánk bele, ha ott az északi sarkon a sakterek rituális vágásokkal végeznék ki a fókákat…

A helyzet tényleg az, hogy az északi sarkon kívül mindenütt van zsidókérdés az egész világon. Irigyeljük a muffos, süveges eszkimók sorsát, akik nem ismerik a zsidóságot, akiknek nem kell faji, azaz nemzetiszocialista alapon szervezkedniök, hogy tovább tanácsolhassák a zsidót, ha csak egy lenne is köztük — az északi sark legészakibb sarkára.

Magyarság Útja, 1941. május 16.

Sértő Kálmán:

A magyar lány

Minden fajta, minden náció védi a leányait, amiben nem látok hibát, mert a vér parancsa sokszor nagyon is elfogulttá teszi az embert, kiért rajongjon, ha nem a fajtája lányaiért? Ez éppen olyan történelmi és soha meg nem másítható valóság, mint az, hogy az édesanya angyalnak látja a csúnya lányát és a gondolkodó ember a világ legszebb asszonyának hiszi a sír felé ballagó, megőszült, ráncos arcú édesanyját; szeretné meghosszabbítani a küszöbön kilépő életét.

Ha azonban nem elfogultan, hanem reálisan, hidegen nézi az ember a dolgokat, rájön, hogy nemcsak saját fajának, hanem más nemzeteknek is vannak tündöklő lányai. A lány szépsége sok mindentől függ. Elsősorban a komoly neveléstől, függ a leány faji öntudatától, az éghajlattól, a táplálkozástól, de soha nem a túl rikító ruhától, mert az csak cicoma, amely a meglévő szépséget is elrontja.

Egy ügyvéd barátom tegnap nagy örömmel rohamozott meg, akkorát csapott a vállamra, mint egy medve. Szentjánosbogárként csillogó szemekkel dicsekedett, hogy az utóbbi két hét alatt annyi pénzt keresett ügyvédi tanácsokért, amennyit akart. De ez még nem minden, mert számára óriási kereseti lehetőségek bontakoznak ki a láthatáron. Naponta rohannak irodájába a zsidók keresztény feleségeik és a tokás zsidóasszonyok egyszálbelű keresztény férjei, jogi tanácsot kérnek, sürgősen válni akarnak, érezvén az új idők szelének sok mindent elsöprő közeli leheletét.

Hát ez az kérem! Ez a helyzet. Én mindenesetre nem választanám el egymástól ezeket a hirtelen válni akaró félmagyarokat. Keresztény asszonyt Krauss úrtól, vagy Szabó Jánost Weissberger Reginától, mert a zsidó asszonyt és a zsidó férfit különbnek tartom a most hirtelen begyulladt félmagyaroknál, kik el akarják hagyni oldalbordájukat, akiket eddig évekig öleltek és csókoltak, hogy most a bizonytalanságra bízzák őket. Miközénk aztán hiába jönnek vissza, félmagyarokra nem vagyunk kíváncsiak. Még azt a szerencsétlen magyar nőt, akinek zsidó ura volt, gesztusból, de mély sajnálkozással inkább átöleljük, mint a Zálitól elváló Szabó Jánost. Amikor az ember férjhez megy, vagy megnősül, akkor már nem óvodás gyerek, kell, hogy faji öntudata legyen, ami szentebb az anyagi javaknál.

De akkor liberalizmus volt, most meg annak az ellenkezője leledzik, fordult a kerék. A villámháború korszakában ma villámgyorsan el akarnak válni az ingadozó magyarok a zsidóktól. Különösen a Szabó Jánosokat nem sajnálom, mert amikor benőtt a fejük lágya, amikor nősülni akartak, a világ minden nációjának idegen zsidó lányt választották. Nem vették észre a napot, holdat, csillagot, levegőt, életet jelentő magyar lányt, a fajok lánycsokrának legszebb ékességét.

Magyarság Útja, 1941. július 4.

Sértő Kálmán:

Töprengő zsidók öröme

(A költő hagyatékából)

Kezdetben vala Palesztina, aztán lőn Madagaszkár. Vagyis a föld számos országának a minden lében kanál, szélsőjobboldali nem „humanista" politikusai vállvetve elhatározták, hogy Európa újjárendezésekor kitelepítik az európai zsidóságot tátistól, mámistól, kómistól, pajeszostól, ortodoxokat, neológokat, a kaftános „polgárok" dologtalan sokaságát, ügynökeikkel, bankvezéreikkel, főrabbikkal, alrabbikkal és sakterokkal egyetemben — Palesztinába. Később ezek a nem humanista politikusok sütötték ki a térképet böngészve, hogy Madagaszkár szigetére telepítik ki a zsidókat. Az újjáalakuló világ egy-egy bőrükbe nem férő, túl vérmes, túl temperamentumos, túl agilis politikusai — a szélsőjobboldal legszélesebbjei, nem Madagaszkárba, hanem a holdba akarták ki, illetve feltelepíteni a zsidóságot, hogy minél távolabb legyenek a földtől. De az utóbbi célkitűzést a többség elvetette, mert a csodálatos technikai korszakunk, ha csodálatos is, de annyira együgyű gyermekcipőben járó, hogy még nem tudnak utasokat szállító rakétákat felpufogtatni a holdba, de ha tudnánk is kiszámíthatatlan összegbe kerülne az üzemköltség, ha a világ állítólagos 16 millió, de ennél több zsidóságát egy külön bolygóra akarnánk felszállítani, hogy ott gettót alapítsanak, éljenek tőlünk távol…

Egyelőre sajnos az a helyzet, hogy Európa újjárendezésekor a zsidóságot Madagaszkárba telepítik, tehát a földön maradnak, de az még mindig jobb a semminél, egy nagy lépés számunkra, mert nem kell az utcán a zsidókat kikerülnünk, ők nem kerülnek, nem udvariasak, nem előzékenyek, inkább spekulálók, más nemzetek hazáiban gyökeret verni akarók, de mégis kóbor, mégis kósza, mégis bolygó szemtelenek…

Ha csupán az európai zsidóságot vesszük is, mindenütt a zsidóság bűnét látjuk. A Rotschildoktól kezdve a legmocskosabb zsidó szatócsig minden zsidó nem a kereszténység szekerét akarta kihúzni, hanem még jobban kátyúba tolni úgy üzletileg, mint szellemileg. A jobb sorsra méltó angol munkásságnak a zsidó volt a kiszipolyozója és a háború keverője. Franciaországot a zsidó Mandelek és Blum Leók lökték majdnem teljesen a sírgödörbe. Magyarországon Kun Béla és Szamuelli Tibor zsidók akasztottak a múltban, Jugoszlávia üzleti tereit is el akarták foglalni, de ott nem sikerült a tervük úgy, ahogy akarták, mert a derék szerbek sasszeme meglátta a zsidóság túlságos üzlet-törekvési szemtelenségét, ezáltal Jugoszlávia zsidósága hamarosan arra a sorsra jut, mint jutott Németországban és Olaszországban…

A zsidóság okos, a maga bűneit is számontartó faj, tudja, hogy melyik országban, mi bűnt követett el, érzi, hogy valami nem stimmel, az új világ szelét is érzik, hogy innen távozniok kell. Ma Európa zsidósága a szó szoros értelmében töprengő. De a zsidó töprengés ürömébe egy kis öröm is vegyül. A zsidók tudják azt, hogy Európa gyökeres átrendezésekor nemcsak a zsidó férfiaknak és asszonyaiknak kell Madagaszkárba hajókázni, hanem azok őskeresztény férjeiknek és őskeresztény asszonyaiknak is. És ennek örülnek…

Mert mi lenne, ha csupán csak a zsidóságot telepítenék ki. A zsidóság éhen halna, mert reszket a fizikai munkától. A keresztény férj és keresztény feleség majd dolgozik Madagaszkárban 20 zsidó helyett is. Törik, túrják, nyüvik a földet, vetnek, aratnak, erdőt irtanak, házakat építenek, közben átkozzák azt a percet, amikor zsidó lányt vettek el, illetve Icig Samuhoz mentek feleségül. De a történelmi élet kemény. Nemcsak tréfálkozásra, fellobbanó lángokra, hanem sorsvállalásra is kötelez. A zsidók keresztény sorstársai, férjei és nejei majd dolgozhatnak ott Madagaszkárban. Minden keresztény férj vagy asszony 48 órát dolgozik ott a nap 24 órájában, hogy a rákok ne menjenek a vetésre, illetve, hogy a zsidók eltartassanak, fenntartassanak.

Ezt a távozásra kényszerülő zsidóság igen jól tudja. Egyetlen öröm ma a töprengő zsidóság számára az a tudat, hogy Európa újjárendezésekor velük suppolják ki a keresztény férjeket és feleségeket is, munkára hajlamos lelkeket, akik ebgondolat alapján későn bánják meg, hogy a sorsukat összekötötték a zsidóság sorsával…

Petőfi és a zsidók

A zsidók szeretik Petőfit,
Az nem zsidózott, orrhangolják.
Nem, szegény Sándor, más baja volt,
Javában virágzott az osztrák.

Akkor még magyar színészek voltak,
Magyar írók, több más efféle,
Ha látott is egy rongyos-zsidót,
Jövőjét nem vehette észre.

Zsidó jövőjét nem láthatta,
Akik most erőszakkal, dallal,
Magyar ruhába öltözködve
Seftelnek rajtunk diadallal.

Hivatkoznak szent Petőfire,
Mint forradalmak talajára,
„Egy gondolat bánt engem”-ben a
Vérpiros zászlókat kívánta.

Petőfi üzeni általam,
A világszabadság szép lenne,
Ha abban mindenki, mint magyar
Gyökeres, becsületes lenne,

Ha feltámadna, ma már nyilván,
Szemügyre venné, sokat, őket,
Dörögne, zúgna, villámolna,
Túl zengne seregnyi költőket.

Százezer Istent megtagadna,
Amilyen lélek, vihardallal,
Egész világnak nekimenne
A magyarért a magyarral...

Sértő Kálmán